

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XII. Eusebii Caesariensis Episcopi epistola de fide Nicaeae exposita.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

fuit, quivis ex eo perspicere facile potest Imperatoris magnificentiam. Sed neq; istud silentio prætereundum puto. Quidam jurgis ac simularibus dediti, nonnullos Episcoporum accusaverant, & accusationum libellos Imperatori obtulerant. Eos ille cum ante restitutam concordiam accepisset, in unum fasciculum colligavit, & annulo suo obsignatos servari præcepit. Postea vero cum pacem inter Episcopos composuisset, prolatos in medium libellos coram ipsis exussit, jurejurando affirmans, nihil eorum quæ scripta essent, à se lectum fuisse. Nefas enim esse ajebat, ut Sacerdotum delicta ad vulgi notitiam pervenirent, ne populus offendiculi occasionem inde arripens, licentius ad flagitia prorumperet. Istud quoq; adjecisse dicitur: Se si Episcopum adulterium perpetrantem oculis suis videret, illegitimum facinus paludamento suo obtecurum esse, ne hujus facinoris spectaculum ipsis spectatoribus noxium esset. Cum igitur Episcopus hoc modo admonisset, & ejusmodi honore affecisset; ut ad suum quisque gregem redirent, hortatus est. Ego vero Arianorum improbitatis causa, qui non modo communes nostros Patres despiciunt, sed etiam suos ipsorum negant, Eusebii Casariensis epistolam quam ille scripsit de fide, huic operi intextere constitui, quippe quæ illorum vesaniam manifeste convincat. Nam cum Ariani præcipuum honorem ei tribuant, tanquam idem cum ipsis sentienti, iis tamen quæ ab illo scripta sunt, palam contradicunt. Scripsit autem eam epistolam ad quosdam Arianæ opinionis sectatores, qui, ut opinari datur, proditorum cum insimulabant. Verum verba ipsa consilium Scriptoris certius aperiant.

CAP. XII.

Eusebii Casariensis Episcopi epistola, de fide Nicæa exposita.

QUÆ de fide Ecclesiastica in magno concilio Nicæa congregato tractata sunt, ea quidem verisimile est, jam vos aliunde didicisse, fratres charissimi, cum accuratam rerum gestarum narrationem fama plerumque soleat præcurrere. Verum ne istiusmodi rumore res vobis aliter nuntietur quam se habet, necessarium putavimus ad vos mittere,

A τὴν εἰσοφορὴν εἰδὲν χορηγεμένην τριπλάσιον ἢ τὸ τυπικαῦτα ᾧ ἄρα ἔδει, ῥάδιον τὴν τῆ βασιλείας μεγαλοφυχίαν τῶ βελομένῳ καλαμαθεῖν. ἔ μὲν εἰδὲ ἐπέεινο δίκαιον ἠγεῖμαι ᾧ ἄρα εἶναι σιγῇ φιλαπεχθήμονες ῥά ἄνδρες, ἐγγράφαντο τῶν ἐπισκόπων τῶν καὶ τῶ βασιλεῖ τὰς ἐγγράφους κατηγορίας ἐπέδσαν. ὁ ὅτι πρὸ τῆς γενημένης ὁμονοίας ταύτας δεξάμενος, εἴτα δεσμὸν ἐπιτεῖς καὶ τῶ δακτυλίῳ σημηνάμενος, φυλαχθῆναι προσέταξεν. ἐπεὶ αὖ τὴν σύμθεσιν ἐργασάμενος, ταύτας κομίσας παρὲν ἰὼν αὐτῶν κατέκαυσεν, ὁμοιωτικῶς ἢ μὲν μηδὲν τῶν ἐγγεγραμμένων ἀνερωκέναι. ἔ γὰρ ἔφη χρῆναι τῶν ἱερῶν τὰ πλημμελήματα δῆλα γινώσκαι τοῖς πολλοῖς, ἵνα μὴ σκανδαλεπρόφασιν ἐπιτεῖσθαι λαοὺς, ἀδελφῶς ἀμαρτάνωσι. φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ τὸ δεῖν προδοῖν εἶναι, ὡς εἰ αὐτοῦ ἐπισκοπεύοντος ἀλλοτρίων διορύγιονος γινώσκοντες, συγκαλύψαι ἀντὶ τῆ πορφυρείδου τῶ ἄνομως γινόμενον, ὡς ἀντὶ μὴ βλάβῃ εἶδεν θεωμένους τῶν δρωμένων ἢ ὅτις ἔτω παρανομίας, καὶ τοσαύτης ἀξιώσας τὰς ἱερέας τιμῆς, καλαλαβεῖν ἕκαστον τὴν οἰκίαν παρεχόμενος ποιμῆν. ἐγὼ ὅτι τῆς τῶν δόξαντων ἕνεκα βδελυρίας, οἱ ἔ μόνον τῶν κοινῶν ἡμῖν καθαφρονέσαι πατέρων, ἀλλὰ ἔ τῆς Ἐφελέρως δονεῖται, τὴν ἐυσέβειαν τῆ καίσαρῆως ἐπιστολὴν ἣν ᾧ τῆς πίστεως ἐγγράφειν, ἐνθεῖναι βέλομαι τῆ συγγραφή, τῆς τῶν λύτης ἐλεγχον ἐχρυσαν ἐναεργῆ. τῆτον γὰρ γεραίροισι ὡς ὁμόφροντα, τοῖς ἑαυτῶν τῆτε γραφεῖσιν ἀντικρως ἀντιλέγασιν. γέγραφε ὅτι τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τινὰς τὰ δόξαι φρονεῖσας, προσδοσίαν, ὡς εἰκός, ἐγκαλέσας αὐτῶν. δηλοῖ ὅτι ἀμεινον τὰ γεγραμμένα τὸν τῶ γεγραφοῦ σκοπόν.

D

Κεφ. 16.

Ἐπιστολὴ εἰς εὐσεβίον τῆ καίσαρῆως ἐπιστολῆς, ᾧ τῆ ἐπιτεῖσθαι τοῖς ἐκ τῆς πίστεως.

ΤΑ ᾧ τῆς ἐκκλησιαστικῆς πίστεως πραγμαθείσθαι καὶ τὴν μεγάλῳ συνοδὸν τὴν ἐν νικαίᾳ συνηθῆσθαι εἶδος μὴ ὑμῶν καὶ ἄλλοθεν μεμαρτάνεσαι τῆς φήμης προσέχον οἰωθῆσας τὸν ᾧ τῶν πεπραγμένων ἀκερῆ λόγον. ἀλλ' ἵνα μὴ ἐκ τοιαύτης ἀκοῆς τὰ τῆς ἀληθείας ἑτεροίως ὑμῖν ἀπαγγέλλῃ,

ἀναγκάως διεπευψάμεθα ὑμῖν, πρῶτον ἂν
 μὴ τὴν ὑφ' ἡμῶν προθεθεῖσαν περὶ τῆς πίστεως
 γραφὴν ἐπὶ τὰ τὴν δ' ἄλλαν, ἢ τὰς ἡμετέ-
 ραις Φωναῖς προδήκας ἐπιδαλόντες ἐν δ' ἐδ' ὡ-
 κασι τὸ μὴ ἐν παρ' ἡμῶν γράμμα ἐπι παρα-
 σία & θεοφιλεστάτη βασιλείας ἡμῶν ἀναγνω-
 σθῆν, ὅτι τε ἐχρὴν καὶ δοκίμως λαοφανθῆν, τῶτον
 ἐχρὴ τὸν τρόπον. ἡ ὑφ' ἡμῶν ἐκτεθεῖσα πίστις
 καθὼς παρελάβομεν ἀπὸ τῶν προ ἡμῶν Ἐπι-
 σκόπων, ἃ ἐν τῇ πρώτῃ κατηχήσει, καὶ ὅτι καὶ τὸ
 λατρὸν ἐλαμείνομεν, καθὼς δὲ τῶν θείων
 γραφῶν μεμαθήκαμεν, καὶ ὡς ἐν ἀπὸ τῶν πρε-
 βυτερίων καὶ ἐν τῇ αὐτῇ ἐπισκοπῇ ἐπιστεύομεν τε
 ἐδιδάσκομεν, ἕτω καὶ νῦν πισθύνοντες ἡμῶν
 ἐραν πίστιν προσαναφερομεν ἐπὶ τῇ αὐτῇ. Πισθύνω
 εἰς ἕνα θεόν, πάτερα πάντοτε, τὸν τῶν ἀ-
 πάντων ὄρα τῶν καὶ ἀράτων ποιῆσαν, καὶ εἰς ἕνα
 κύριον ἰσοῦν χριστόν, τὸν ἕθε λόγον, θεὸν ἐκ θεῶν,
 Φῶς ἐκ Φῶτος, ζωὴ ἐκ ζωῆς, ἡὸν μονογενῆ,
 πρῶτοτοκον πάσης τῆς κτίσεως, προ πάντων ἰσῶν
 αἰώνων ἐκ πατρὸς γεννηθέντα, δι' ἃ καὶ ἐγέν-
 νητο πάντα, τὸν διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν
 καὶ ἐξ ἑαυτοῦ ἀνθρώποις πολιθυσάμενον, καὶ
 πατέρα, καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ἃ ἀν-
 ελθούνα πρὸς τὸν πάτερα καὶ ἡξούνα πάλιν ἐν
 δόξῃ καὶ αἰσῶνι καὶ νεκρῶν. πισθύνομεν ἃ εἰς
 ἐν πνεύμα ἁγίον. Τῶτον ἕκαστον εἶναι καὶ ὑπάρ-
 χον πισθύνοντες, πάτερα, ἀληθινῶς πάτερα, καὶ
 ἡὸν, ἀληθινῶς ἡὸν πνεύμα τε ἁγίον, ἀληθινῶς
 πνεύμα ἁγίον, καθὰ καὶ κύριος ἡμῶν δότος ἑλ-
 λων εἰς τὸ κήρυγμα ἑαυτῶν μαθηταῖς, εἶπε.
 πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βα-
 πτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τῶ πατρὸς, καὶ τῶ υἱοῦ
 καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, ἀλλήλων καὶ διαβεβαιώμε-
 θα ἕτως ἐχρὴν, ἃ ἕτως φρονῶν, ἃ πάλα ἕτως
 ἐχρὴν κέναι, ἃ μέχρι θανάτου ὑπὲρ ταύτης συν-
 ἴσαντες τῆς πίστεως, ἀναθεματίζοντες πᾶσαν ἄ-
 θεον αἰρέσιν. Ταῦτα δὲ τὸ καρδίας καὶ ψυχῆς
 πεφρονκέναι, ἐξ ἑπισθύνοντες αὐτοῦ, καὶ νῦν φρο-
 νῶν τε καὶ λέγοντες ἀληθείας, ἐπὶ τῷ θεῷ τῷ παν-
 τοκράτορος καὶ τῷ κυρίῳ ἡμῶν ἰσοῦ χριστῷ μαρ-
 τυροῦμεθα, δὲ κηρύττειν καὶ δι' ἀποδείξεως
 καὶ πειθῶν ὑμᾶς, ὅτι καὶ τὰς παρεληλυθότας
 χρόνους ἕτως ἐπιστεύομεν τε καὶ ἐκηρύττομεν.
 Ταύτης ὑφ' ἡμῶν ἐκτεθεῖσης τῆς πίστεως, ἃ-
 δὲ παρὴν ἀνυλογοῦν τὸ πᾶν. ἀλλ' αὐτὸς
 τε πρῶτον ὁ θεοφιλεστάτος ἡμῶν βασιλεὺς,

A primū quidem eam fidei formulam
 quæ à nobis proposita est: deinde alte-
 ram, quam Episcopi quibusdam ap-
 pendicibus ad nostram adjectis pro-
 mulgarunt. Nostra igitur formula,
 quæ in conspectu Imperatoris Deo cha-
 rissimi lecta, recte ac probe se habere o-
 mnibus visa est, sic habet. Fides à no-
 bis exposita. Sicut ab antecessoribus
 nostris Episcopis accepimus, tunc cum
 primis fidei rudimentis instructi, &
 cum salutari lavacro tincti sumus: sicut
 ex scripturis Divinis didicimus, &
 quemadmodum ipsi tum in presbyte-
 rio, tum in Episcopali gradu constituti,
 & credidimus & docuimus, ita nunc
 etiam credentes, fidem nostram vobis
 exponimus. Est autem huiusmodi. Cre-
 dimus in unum Deum, Patrem omni-
 potentem, visibilium omnium & invi-
 sibilium Creatorem, & in unum Domi-
 num Jesum Christum, Dei Verbum,
 Deum de Deo, lumen de lumine, vitam
 ex vita, Filium unigenitum, primoge-
 nitum omnis creaturæ; ante omnia se-
 cula ex Deo Patre genitum; per quem
 omnia facta sunt: qui propter nostram
 salutem incarnatus est, & inter homi-
 nes verus: qui passus est & resurrexit
 tertia die: ascendit ad Patrem, & ite-
 rum venturus est cum gloria, ut vi-
 vos judicet ac mortuos. Credimus
 etiam in unum Spiritum Sanctum. Ho-
 rum unumquemque esse ac subsistere
 credentes: Patrem vere Patrem, Filium
 vere Filium, & Spiritum Sanctum vere
 Spiritum Sanctum: sicut & Dominus
 noster, cum discipulos suos ad prædi-
 candum mitteret, dixit: Itē ac docete
 omnes Gentes: baptizantes eos in no-
 mine Patris & Filii & Spiritus Sancti.
 De quibus etiam affirmamus, nos ita
 tenere atque ita sentire, & olim ita te-
 nuisse, & usque ad mortem ita retē-
 nturos, atque in hac fide constanter
 permanentes esse, omnem impiam
 hæresin anathemate damnantes. Hæc
 nos omnia sincere atque ex animo
 sensisse, ex quo nosmetipsi nosse po-
 tuimus, atque etiam nunc sentire &
 loqui verissime, coram omnipoten-
 te Deo, & coram Domino nostro Jesu
 Christo testificamur, parati certissimis
 probationibus ostendere & vobis per-
 suadere, nos præteritis etiam tempori-
 bus ita credidisse atque ita prædicasse.
 Cum hæc à nobis fides esset exposita,
 nullus erat contradicendi locus. Sed &
 Imperator ipse noster

eam rectissime concepam esse, primus omnium testatus est, atque ita sentire se affirmavit, cunctosque hortatus est, ut ei assentirentur atque subscriberent, utque in hanc doctrinam omnes conspirarent: una duntaxat voce, consubstantialis, adjecta. Quam quidem vocem ipse quoque interpretatus est, asserens non juxta corporis affectiones, consubstantialem dici, neque per divisionem aut sectionem quandam Filium ex Patre subsistere. Fieri enim non posse, ut materiam exers, & intellectualis atque incorporea natura, corpoream ullam affectionem admittat: sed Divinis arcanisque rationibus id esse intelligendum. Ac sapientissimus quidem & religiosissimus Imperator ita tum philosophatus est. Episcopi vero occasione vocis illius, consubstantialis, hujusmodi formulam conscripserunt. Fides in Concilio edita. Credimus in unum Deum Patrem omnipotentem, omnium visibilibus & invisibilibus Creatorem. Et in unum Dominum Jesum Christum Filium Dei, genitum ex Patre unicum, hoc est, ex substantia Patris: Deum de Deo, lumen de lumine, Deum verum de Deo vero, genitum non factum: consubstantialem Patri, per quem omnia facta sunt, quae in caelo sunt & in terra. Qui propter nos homines, & propter nostram salutem descendit, incarnatusque & homo factus est, & passus. Qui resurrexit tertia post die: ascendit ad caelos, venturus est ut vivos judicet ac mortuos. Et in Spiritum Sanctum. Eos autem qui dicunt: Fuit aliquando tempus cum non esset, & antequam gigneretur non erat: vel quod de non extantibus factus est: aut qui ex altera substantia vel essentia dicunt esse Filium Dei, aut conversioni mutationique obnoxium, anathematizat sancta Catholica, & Apostolica Ecclesia. Cum haec ab illis dictata esset fidei formula, id quod ab illis dictum erat, ex substantia Patris, & consubstantialis, non praetermissimus absque examine. Hinc igitur variae quaestiones ortae sunt & responsiones: & quanam esset eorum verborum sententia, accurate expendebatur. Et has quidem voces, ex substantia, falsi sunt hoc significare: Filium quidem esse ex Patre, sed non tanquam partem ipsius Patris. Hunc sensum ut nos quoque amplecteremur, aequum omnino videbatur, cum

ὀρθότατα φερέχην αὐτῶν ἐμαρτύρησεν ἄνω τῆ καὶ ἑαυτὸν φρονεῖν σωωμολογήσας, καὶ ταυτὴν οὖν πάντας συγκαταλίθεως, ὑπογραφεὶν τε τοῖς δόγμασι, καὶ συμφρονεῖν τέτοις αὐτοῖς παρεκκλησίῳ ἐνός μόνου προσεγεγραφέντο ῥήματι. ὅτι τῆ ὁμομοσίᾳ, ὅ και αὐτὸ ἡρμήνευσε λέγων ὅτι μὴ καὶ ζωμάτων πάθη λέγοιτο ὁμομοσίᾳ, ἕτε καὶ διαίρεσιν, ἕτε καὶ ἄτινα ἀποδομὴν ἐκπατρὸς ὑποσῆσαι. μηδὲ γὰρ δύνασθαι τὴν αὐτὸν καὶ νοεράν καὶ ἀσώματον φύσιν σωματικόν τι πάθος ὑφίστασθαι, θεοῖς ἢ καὶ ἀπορήτοις λόγοις προσήκοντα ταῦτα νοεῖν. καὶ ὁ μὴν ζωότατι ἡμῶν καὶ δισέβεισιν. Β. τ. βασιλεὺς, ταῦτα αὐτὰ διεφίλοσόφει. ὅτι ἡ προφάσις τῆς τῆ ὁμομοσίᾳ προσηύχης, τὴν δετὴν γραφὴν πεποιήκασιν. Ἡ δὲ τῆ σωώδω ὑποαγορευθεῖσα πίστις. Πισθόμεν εἰς ἕνα θεὸν πατέρα πάντοκτορα, πάντων ὁρατῶν τε καὶ ἀορατῶν ποιητὴν. καὶ εἰς ἕνα κύριον ἰσθὲν χειρὸν τὸν υἱὸν τῆ θεῶ, γεννηθέντα ἐκ τῆ πατρὸς μονογενῆ, τῆσιν ἐκ τῆς ἰσθίας τῆ πατρὸς, θεὸν ἐκ θεῶ, καὶ φῶς ἐκ φωτός, θεὸν ἐκ θεῶ ἀληθινόν, γεννηθέντα ἐκ πατρὸς ἰσθίᾳ, ὁμομοσίον τῷ πατρί δι' ἕτα πάντα ἐγγέτω, τὰ τε ἐν τῷ ἔρανῳ καὶ τὰ ἐν τῇ γῆ. τὸν δι' ἡμᾶς οὖν ἀνθρώπων καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα, καὶ σαρκωθέντα, καὶ ἐνανθρωπήσαντα. παθόντα καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνεληθόντα εἰς οὐρανὸν, ἐρχόμενον κεῖναι ζωῆσας καὶ νεκρῶν. καὶ εἰς τὸ ἅγιον πνεῦμα. Τῶς δὲ λέγουσας ὅτι ἡν παθεῖ ἕτε οὐκ ἔστιν, καὶ πρὶν γεννηθῆναι οὐκ ἔστιν, καὶ ὅτι ἐξ οὐκ ὄντων ἐγγέτω, ἢ ἐξ ἐτέρας ὑποσῆσας ἢ ἰσθίας φάσκοντας εἶναι, τρεπτόν ἢ ἀλλοιωτὸν τὸν υἱὸν τῆ θεῶ, ἀναθεματίζοντα ἢ ἅγια καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ ἐκκλησία. Καὶ δὴ ταύτης τῆς γραφῆς ὑπὸ αὐτῶν ὑποαγορευθεῖσης, ὅπως εἴρηται αὐτῶν τὸ ἐκ τῆ ἰσθίας τῆ πατρὸς καὶ τὸ τῷ πατρί ὁμομοσίον, ἐκ ἀνεξέταστον αὐτοῖς καταλιμπάνομεν. ἐρωτήσας τοιγαρὲν καὶ ἀποκρίσας ὅτε οὐδὲν ἀνεκινῆτο ἕβασανίζετο λόγῳ τῆς διανοίας τῆς εἰρημῶν. καὶ δὴ τὸ ἐκ τῆς ἰσθίας, ὁμολογήσας πρὸς αὐτῶν δηλωτικόν εἶναι τῆ ἐκ μὴν ἰσθίας πατρὸς εἶναι, καὶ μὴ ὡς μέρος ὑπάρχειν τῆ πατρὸς. ταύτην καὶ ἡμῶν ἐδόξεν καλῶς εἶχεν συγκαταλίθεως τῆ διανοίᾳ, τῆ δισέβεισ διδασκαλίας

inspirata scriptura istis unquam usata sit A
 vocibus: De non extantibus: & Fuit
 aliquando tempus cum non esset: & aliis
 quæ ibidem subjiciuntur, vitum est
 nullatenus rationi consentaneum esse,
 ut hæc vel dicerentur vel docerentur.
 Proinde etiam huic recto ac salubri de-
 creto consensus, quippe qui nun-
 quam antea hujusmodi vocibus uti
 consuevissemus. Quin & istud, prius-
 quàm gigneretur non erat, anathemate
 damnare haud incongruum duximus,
 eo quod apud omnes in confesso sit, il-
 lum esse Filium Dei etiam ante corpo-
 ralem nativitatem. Jam verò Imp. no-
 ster Deo Charissimus ratiocinando ad-
 struebat, etiam secundum divinam i-
 psius generationem illum esse ante om-
 nia secula. Nam priusquam actu gi-
 gneretur, potentiâ erat in Patre, inge-
 nita quadam ratione: Cum Pater sem-
 per sit pater, Rex item semper atque
 Servator; Et omnia sit potentiâ, sem-
 perque eodem modo ac similiter se ha-
 beat. Hæc vobis necessario scribenda
 esse duximus, Dilectissimi, ut vobis li-
 quido demonstramus, quanto cum ju-
 dicio, tum dubitatio, tum assensio nos-
 tra librata sit: & quod recte atque ordi-
 ne, primum quidem ad extremam us-
 que horam restitimus, quamdiu non-
 nulla aliter quam oportuit scripta nos
 offendeant: tandem vero ea quæ ni-
 hil offensionis habebant, sine conten-
 tione amplexi sumus, postquam nobis
 verborum sententiam candidè exami-
 nantibus apparuit, ea prorsus cum illis
 convenire quæ nos ipsi in fide primum
 à nobis exposita confessi fueramus.

γενομένης, τὸ δὲ ἄλλο ὄντων, καὶ τὸ, ἡ πόλις ὅτε
 οὐκ ἔστι, καὶ τοῖς ἐξ ἧς ἑπιλεγομένοις κερη-
 μύνης, οὐκ ἀλόγον ἐφάνη ταῦτα λέγειν καὶ
 διδάσκειν. ὡ καὶ αὐτὰ καλῶς δόξαν ἵστω-
 θέμεθα, ἐπεὶ μὴ ἴσιν τῷ πατρὶ τέτραχέον τῶ-
 τοῖς εἰσὶν ἄλλο συγχεῖσθαι τοῖς ῥήμασιν. ἐπι-
 μὴ τὸ ἀναθεματίζεσθαι, τὸ πατρὶ ἡγενηθῆ-
 ναι οὐκ ἔστι, οὐκ ἀτοπον ἐνομιεῖται, τῷ πατρὶ
 πᾶσι μὴ ὁμολογεῖσθαι εἶναι ἀπὸ τοῦ ὄντος θεοῦ
 καὶ σαρκὰ ἡγενησέως. ἡ δὲ ἡ θεοφιλέ-
 σατος ἡμῶν βασιλεὺς τῷ λόγῳ καλεσιδίαζε,
 καὶ ἡ τῶν ἐν θεῷ αὐτῷ ἡγενησιν τὸ πρὸ πάντων
 αἰώνων εἶναι ἀπὸν ἐπεὶ κτλ. πρὸς ἐνεργεία γεν-
 ηθῆναι, δυνάμει ἡ ἐν τῷ πατρὶ ἀγενήτως,
 ὄντος ἡ πατρὸς αἰὶ πατρὸς, ὡς καὶ βασιλέως
 αἰὶ καὶ ἡ πατρὸς, καὶ δυνάμει πάντων ὄντων,
 αἰὶ τὸ καὶ ἡ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἐχοῦν.
 Ταῦτα ὑμῶν ἀναγκαίως διεπεμψάμεθα ἀ-
 γαπητοῖς, τὰ κεκεμμένα τῆς ἡμετέρας ἐξέτα-
 σέως τε καὶ συγκαταθέσεως Φανερὰ κατι-
 σάντες ὡς διλόγως, τότε μὲν καὶ μεχεῖς ὑ-
 σάτης ὡς ἰσάμεθα, ὅτ' ἡμῶν τὰ ἑτεροῦ
 γραφέντα προσέκοιτε τότε ἡ ἀφιλονεικίως τὰ
 μὴ ληπῆσα κατεδέξαμεθα, ὅτ' ἡμῶν ἐγνω-
 μόνως τῷ λόγῳ ἐξέταξεν τῶν διάνοιαν,
 ἐμφανῆ σύμπεραξιν ἔχων ἐδόξε τοῖς ὑφ' ἡμῶν
 αὐτῶν ἐν τῇ προσκλιθεῖσιν πίσει ὡμολογημέ-
 νοις.

C A P. XIII.

Κεφ. ιγ'.

Confutatio Arianorum nostri temporis, ex
 Scriptis Eusebii Casariensis.

ἔλεγχος τῶν ἐν τῷ βλασφημῶν ἀρειανῶν, ἐκ τῶν εἰσὶν τῶν
 κατιστορίας ἐπισκόπου συζητημάτων.

VOCEM igitur, consubstantialis no-
 vam non esse, nec à Patribus eo
 tempore congregatis primum excogi-
 tata, sed jam olim à majoribus transmissam
 ad posteros, Eusebius aperte testa-
 tur. Omnes verò qui tunc conven-
 rant, uno consensu fidem illic expositam
 suscepisse, idem ille tum in eadem epi-
 stola docet, tum in alio opere confir-
 mat, in quo Constantini Magni vitam
 & conversationem summis laudibus ex-
 tollit. Sic autem ait: Hæc ille cum La-
 tino sermone dixisset, quæ alius quispi-
 am Græce interpretatus est, deinceps

ΟΤΙ μὲν ἔτι καὶ ἡμεῖς ἡ ὁμομοσίως πρὸς-
 ρησις, ἐδὲ ὑπὸ τῶν τότε συναθροισθέντων
 πατέρων ἐξεδρεθεῖσα, ἀλλ' ἀνὰ τὸν προ-
 γόνων εἰς ἐξέλιξιν κατὰ γομήν, ἡ σαφῶς με-
 μαξίστερον ὁ εὐσεβὴς ὅτι ἡ ἀπάντες ἡ
 νικαῦτα συναθροισθέντες, συμφώνως τὴν ἐν-
 τεθεῖσαν κατεδέξαντο πίσιν, καὶ αὐτὰ ἐφῆ-
 κὲ πάλιν ἐν ἑτέρῳ συζητηματικῷ μαρτυρεῖ
 ἡ μεγάλη καὶ σάντων τὴν πολυλίαν ἐυφημίας
 ἡραίων. λέγει ἡ ἔτος. Ο μὲν δὲ ἡ αὐτῶν εἰπὼν ῥω-
 ματικῶν ἡ ἡγεμῶν, ἡ φερμηνεούσιος ἑτέρου, παρεδίδε
 τὸν